

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Štěpána Výborného a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **BIOENERGO - KOMPLEX, s.r.o.**, se sídlem Pod Hroby 130, Kolín, zastoupená Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, advokátem se sídlem Opletalova 600/6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2024, č. j. 43 Af 33/2020-108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) dodatečnými platebními výměry ze dne 9. 4. 2018, č. j. 1693954/18/2111-50523-202055 a č. j. 1701212/18/2111-50523-202055, doměřil žalobkyni DPH za květen 2014 ve výši 201 373 Kč a za červen 2014 ve výši 66 260 Kč a uložil jí penále. Správce daně dospěl v návaznosti na daňovou kontrolu k závěru, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „zákon o DPH“), u dodání surového řepkového oleje deklarovanému polskému odběrateli PW.ARON GRZEGORZ

BOGDANOWICZ (dále jen „PW.ARON“). Žalobkyně se proti rozhodnutím správce daně bránila odvoláním. Žalovaný napadené dodatečné platební výměry zčásti změnil (navýšil doměřenou daň na výstupu a v návaznosti na to došlo ke změně penále), ve zbytku je však potvrdil a odvolací námitky neshledal důvodnými.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce překvapivosti napadeného rozhodnutí a shledal, že správce daně důvodně zpochybnil předložené doklady a unesl své důkazní břemeno. Naopak žalobkyně neprokázala dodání zboží deklarovanému odběrateli PW.ARON. Za důvodnou krajský soud nepovažoval ani námitku, že žalovaný nesprávně posoudil dodání zboží jako tuzemská plnění, a že bylo povinností správce daně a žalovaného prokázat, že příjemcem zboží nebyla osoba povinná k dani. Žalobkyni se nepodařilo ani prokázat, že byla v dobré víře, že dodávky zboží skutečně proběhly, jak deklarovala.

II. Podání účastníků řízení

[3] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatelka namítá, že s ohledem na dřívější výklad podmínek osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH důsledně setrvala na tom, že dodávky směřovaly deklarovaným odběratelům a že připuštění dodání zboží jiným osobám (odběratelům v postavení osob povinných k dani) by vedlo k odepření osvobození od daně. Již v průběhu daňového řízení nicméně vyvstaly indicie, že zboží mohli obdržet jiní odběratelé. Výklad podmínek dle § 64 zákona o DPH následně doznal změn v důsledku judikatury Soudního dvora EU, neboť bylo nově umožněno prokázat splnění hmotněprávních podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu, aniž bylo nutné identifikovat konkrétního odběratele. Krajský soud přesto dovodil, že stěžovatelka povinnost označit jiného konkrétního odběratele nesplnila. Takový požadavek však z judikatury Soudního dvora neplyne. Z judikatury Soudního dvora dle stěžovatelky taktéž vyplývá, že k provedení doplňujícího dokazování postačuje, existují-li alespoň indicie o jiných odběratelích. Z předložených listin dle stěžovatelky vyplývá, že subjekty, které předcházely deklarovanému odběrateli – společnosti PW.ARON, byly s vysokou pravděpodobností skutečnými odběrateli a zároveň osobami povinnými k dani. Deklarovaný odběratel se na základě dostupných důkazů jeví spíše jako formální (fiktivní) subjekt, jehož účast v obchodních transakcích fakticky nikdo nepotvrdil. Tyto skutečnosti stěžovatelka považuje za dostatečné indicie, aby došlo k jejich dalšímu prověřování. Z tohoto důvodu také navrhovala mezinárodní dožádání. Finanční orgány však požadavku na provedení mezinárodních dožádání nevyhověly, jejich postup následně nesprávně potvrdil i krajský soud. I bez dalšího prověřování je však dle stěžovatelky zřejmé, že skuteční odběratelé museli mít postavení osob povinných k dani. S řepkovým olejem obchodují pouze subjekty registrované k DPH. Surový řepkový olej se nestáčí z cisteren do menších balení pro koncové spotřebitele, neboť se nejedná o konečný produkt. Je tak vyloučeno, aby skutečným příjemcem nebyla osoba povinná k dani.

pokračování

[5] Stěžovatelka rovněž sporuje, že správce daně dodávky řepkového oleje posoudil jako tuzemská plnění. Nebylo sporné, že se dodávky do zahraničí uskutečnily. Pokud by se jednalo o tuzemská zdanitelná plnění, stěžovatelka by zahrnula DPH do sjednané ceny. Jelikož však sporná plnění za tuzemská nepokládala, byla jí v důsledku doměřena daň z plnění, za která jí odběratel zaplatil bez DPH. Takový postup představuje zásah do jejího práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“).

[6] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru předběžné otázky, které by se týkaly zkoumání a prokazování jiných odběratelů, povinnosti finančních orgánů odeslat mezinárodní dožádání a posuzování dělitelnosti plnění.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku.

[8] Stěžovatelka se v podané replice vymezila proti tvrzením žalovaného obsaženým v jeho vyjádření a setrvala na podané kasační argumentaci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda stěžovatelka vyvrátila pochybnosti správce daně ohledně dodání zboží do jiného členského státu deklarovanému odběrateli. Skutkově a právně obdobnými případy téže stěžovatelky (ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím) se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval, přičemž ani v nyní posuzovaném případě neshledal důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 1 Afs 241/2022-115, ze dne 30. 5. 2024, č. j. 1 Afs 53/2023-76, ze dne 15. 7. 2024, č. j. 10 Afs 64/2023-98, ze dne 20. 8. 2024, č. j. 10 Afs 216/2023-83, ze dne 29. 8. 2024, č. j. 6 Afs 46/2022-113, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 3 Afs 148/2022-103, ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Afs 8/2024-80, a ze dne 25. 10. 2024, č. j. 5 Afs 18/2024-77; proti rozsudku č. j. 10 Afs 64/2023-98 směřovala stěžovatelčina ústavní stížnost stěžovatelky, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 13. 11. 2024, sp. zn. I. ÚS 2570/24, odmítl). Naposledy se takřka totožnou kasační stížností téže stěžovatelky zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 2. 5. 2025, č. j. 6 Afs 12/2025-48.

[11] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od výše citovaných rozsudků odchýlit. Na závěry opakovaně vyslovené ve výše uvedených rozsudcích proto Nejvyšší správní soud odkazuje, přičemž níže pouze stručně opakuje, proč ani nyní posuzovanou kasační stížnost neshledal důvodnou.

[12] Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 8. 2020 *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně*. K osvobození od daně je tedy třeba, aby (1) zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě, pro

kteřou je pořizení tohoto zboží předmětem daně; a aby (2) zboží bylo odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou.

[13] Uvedené ustanovení transponuje čl. 138 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. V rozsudku ze dne 29. 2. 2024 ve věci *B2 Energy*, C-676/22, Soudní dvůr k aplikaci tohoto ustanovení uvedl, že podmínky pro osvobození od daně mohou být splněny i v případě, kdy skutečný odběratel není deklarován na daňových dokladech a nemusí být daňovým subjektem ani bezpodmínečně identifikován. Soudní dvůr uvedl, že „s ohledem na zásadu daňové neutrality nelze po osobě povinné k dani požadovat, aby za účelem uplatnění svého nároku na osvobození od DPH vždy prokázala – nebyl-li příjemce daného zboží identifikován – že má tento příjemce postavení osoby povinné k dani, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že uvedený příjemce toto postavení nutně měl (obdobně viz rozsudek ze dne 9. prosince 2021, *Kemwater ProChemie*, C-154/20, EU:C:2021:989, bod 40; pozn.: zdůraznění podtržením přidáno)“. Rovněž § 64 odst. 1 zákona o DPH je tedy nutno vykládat tak, že osvobození daně nebrání, nebylo-li zboží dodáno deklarovanému subjektu, ale s ohledem na skutková zjištění je nepochybné, že skutečný odběratel byl osobou povinnou k dani.

[14] Je však na plátcích daně, aby tvrdil a prokázal, že určitá plnění splňují podmínky pro osvobození od DPH. Má-li správce daně o tvrzení plátce důvodné pochybnosti, musí plátce předložit nebo navrhnout takové důkazy, které tyto důvodné pochybnosti rozptýlí. Pokud se mu to nepodaří, plnění nelze považovat za osvobozené od DPH. Je proto v zájmu daňového subjektu, aby opatřil takové podklady, které mohou prokázat, že zboží bylo skutečně dodáno osobě povinné k dani (1. podmínka) a přepraveno do jiného členského státu (2. podmínka). Pokud přepravu zajišťoval odběratel, musí být daňový subjekt alespoň v dobré víře, že v tuzemsku dodané zboží bylo do jiného členského státu skutečně dopraveno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS).

[15] V posuzované věci je sporné v první řadě naplnění první podmínky, tj. dodání osobě, která má v jiném členském státě postavení osoby povinné k DPH.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka neprokázala (nevyvrátila pochybnosti), že zboží dodala deklarovanému odběrateli PW.ARON. Správce daně a žalovaný identifikovali řadu pochybností, který vyplynuly z neúplných (zčásti vůbec nevyplněných) písemností (především CMR listů), které stěžovatelka předložila. Předložené CMR listy byly ve vzájemném rozporu, byly na nich uvedeny jiné společnosti než na daňových dokladech a absentovalo v nich potvrzení odběratele o převzetí zboží. Výsledky svědků a učiněná mezinárodní dožádání do Polska zjištěné pochybnosti neodstranily, nýbrž naopak prohloubily. Stěžovatelka tedy neprokázala, že zboží skutečně dodala deklarovanému odběrateli. Tuto skutečnost stěžovatelka v kasační stížnosti sama uznává, neboť uvádí, že deklarovaný odběratel nejspíše nebyl skutečným odběratelem, nýbrž figuroval jako formální či fiktivní článek v řetězci dodávek řepkového oleje.

[17] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uvádí, že stěžovatelka nevyvrátila pochybnosti správce daně a neprokázala, že by zboží dodala do jiného členského státu deklarovanému odběrateli. Na tomto hodnocení nemohly nic změnit ani závěry

pokračování

plynoucí z rozsudku Soudního dvora ve věci *B2 Energy*, tedy zda z provedeného dokazování vyplynuly dostatečné indicie, že stěžovatelka zboží v jiném členském státě dodala osobám povinným k dani.

[18] Z rozsudku *B2 Energy* nevyplývá, že by se měl správce daně znovu posuzovat výsledek všech řízení o osvobození od DPH při dodání do jiného členského státu. Vrátit věc až do daňového řízení je namístě zpravidla tehdy, pokud tu existuje nějaká skutková indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarovaného odběratele, která mohla fakticky (namísto něj) odebrat sporná plnění. Ačkoliv lze prokázat, že zboží bylo dodáno osobě povinné k dani, která nebyla uvedena na daňovém dokladu, stále je to daňový subjekt, který tuto skutečnost musí prokazovat (pokud není ze skutkových okolností zřejmá). Neunesení důkazního břemene postačuje k odepření nároku na osvobození od daně, aniž by bylo nutné prokazovat, že odběratel v postavení osoby povinné k dani nebyl. Daňové orgány přitom stěžovatelce umožnily, aby objasnila, kdo zboží skutečně odebral, stěžovatelka měla možnost tvrdit indicie svědčící o tom, že zboží odebrala osoba povinná k dani. V této věci indicie o dodání zboží osobám povinným k dani odlišným od deklarovaného odběratele ze spisu nevyplývá a stěžovatelka nic takového netvrdila. Samotná vysoká hodnota plnění nutně nemusí znamenat, že stěžovatelka dodala sporná plnění osobě povinné k dani. Z prostého objemu plnění, které je navíc dělitelné, a za důkazní situace nynější věci, kdy žalovaný důvodně zpochybnil deklarovaného odběratele, aniž by stěžovatelka vůbec tvrdila dodání jinému odběrateli či odběratelům, nelze paušálně dovodit, že zboží bylo bez jakýchkoli pochybností dodáno „nějakému“ plátcí DPH, resp. osobě povinné k dani.

[19] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě se shora citovanou judikaturou konstatuje, že za situace, kdy není zřejmé, kdo konkrétně zboží odebral, nelze vyloučit, že zboží odebralo současně více subjektů, čímž došlo ke snížení hodnoty jednotlivých (rozdělených) plnění, anebo že odběratelem byl konečný spotřebitel, tedy osoba, která zboží nepoužívá ke své ekonomické činnosti, a nebyla by proto povinná k dani. Ani samotná vyšší hodnota plnění a charakter zboží nutně nemusejí znamenat, že stěžovatelka dodala sporná plnění osobám povinným k dani.

[20] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem a závěry dosavadní judikatury nepřisvědčil stěžovatelčiným námitkám, v nichž odkazovala na charakter a hodnotu dodávaného zboží. Byť lze stěžovatelce částečně přisvědčit do té míry, že surový řepkový olej přepravovaný v cisterně zpravidla nebude dodáván a stáčen koncovým spotřebitelům, stěžovatelka tuto svou argumentaci a tvrzení ničím nedoložila. Dle Nejvyššího správního soudu navíc není určující, zda lze řepkový olej běžně dodat i koncovým spotřebitelům. Rozhodné je to, že bez jakýchkoli bližších informací nelze potvrdit, že by se skutečně jednalo o osoby povinné k dani. K dělení dodávky (jedné cisterny) totiž mohlo dojít jak po stránce faktické, tak právní. Cisterna mohla být odčerpána postupně na více místech, případně na jednom místě, avšak pro více odběratelů. Představit si lze také situaci, že zboží sice bylo dodáno do jedné rafinerie, avšak obsah cisterny je přesto přeprodán více odběratelům, kdy každý odebere určitou část z obsahu cisterny. Jak totiž plyne z judikatury Soudního dvora, která se zabývala převodem práva nakládat se zbožím jako vlastníkem (viz např. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 6. 4. 2006 ve věci *EMAG Handel Eder OHG*, C-245/04, nebo ze dne 16. 12. 2010 ve věci *Euro Tyre Holding BV*, C-430/09), zboží může změnit vlastníka již v rámci přepravy, aniž by na něj vlastník musel fyzicky působit. I kdyby tedy stěžovatelka

skutečně dopravila řepkový olej rovnou do rafinerie k dalšímu zpracování či do jiného konkrétního místa, není vyloučeno, že mezi stěžovatelkou a místem vyložení (stočení oleje) mohlo existovat vícero subjektů, které si zboží mezi sebou přeprodaly. Bez bližších informací však nelze určit jejich počet ani postavení, a tedy ani potvrdit, zda se skutečně jednalo o osoby povinné k dani.

[21] Nejvyšší správní soud zároveň odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku č. j. 1 Afs 241/2022-120 v dřívější stěžovatelčině věci: „Nelze přitom umožnit, aby daňové subjekty své nároky uplatňovaly ‚alibisticky‘ podle toho, jak se bude řízení vyvíjet, a k jakému závěru soudu (resp. správní orgány) dospějí, jak prosazuje žalobkyně. Žalobkyně nemůže tvrdit a prokazovat, že dodala zboží deklarovaným odběratelům, a zároveň požadovat, aby pouze v případě, že by podle soudu neunesla své důkazní břemeno ohledně dodání deklarovanému odběrateli, byla věc posuzována optikou rozsudků *Kemwater*, *Vymětalík* a *B2 Energy*. Obecně musí jít k tíži daňového subjektu, pokud svá tvrzení v průběhu řízení mění v návaznosti na to, co se mu podaří prokázat a jaké pochybnosti správce daně vznese. Ani z rozsudků *SDEU* (*Kemwater* a *B2 Energy*) pak nevyplývá, že by nárok na odpočet DPH či osvobození od daně bylo možné uplatňovat způsobem požadovaným žalobkyní. Tuto argumentaci je tudíž třeba odmítnout.“

[22] Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovatelka nevysvětlila, jak dodávky ve skutečnosti probíhaly a kdo byl skutečným odběratelem; tímto odběratelem nemusela být ani osoba uvedená na předložených dokumentech. Pouhá neprokázaná eventualita, že zboží mohlo být v jiném členském státě dodáno osobě povinné k dani, kterou nadto stěžovatelka po celou dobu řízení popírala tvrdošijným setrváváním na tom, že prokázala dodání zboží deklarovanému odběrateli, není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného.

[23] Ke stěžovatelčině návrhu, aby správce daně realizoval další mezinárodní dožádání – nad rámec mezinárodních dožádání již provedených – Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka po finančních orgánech v zásadě požadovala, aby zjistily, co konkrétně má o dodání zboží tvrdit, tedy aby ověřily, kdo a proč (na základě jakého oprávnění) stěžovatelčiny dodávky přebíral. Účelem mezistátní výměny informací v rámci správy daní nicméně není umožnit daňovým subjektům získat dodatečné důkazy, které si měly samy dříve zajistit, aby doložily splnění podmínek pro přiznání osvobození (shodně viz již odkazovaný rozsudek č. j. 1 Afs 53/2023-76). Krajský soud proto nepochybil v závěru, že nedošlo-li k opakovaným mezinárodním dožádáním, nejedná se o vadu s vlivem na zákonnost vydaných rozhodnutí.

[24] Nejvyšší správní soud také opakovaně potvrdil, že nebyla-li prokázána podstata plnění jako plnění intrakomunitárního, avšak k dodání plnění došlo, je třeba je posoudit jako tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu (kromě rozsudků vydaných přímo ve věcech stěžovatelky srovnej i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 1. 2021, č. j. 5 Afs 304/2019-40). V daném případě nebylo mezi účastníky řízení sporné, že k dodání zboží došlo. Podmínky pro přiznání osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu prokázány nebyly, v důsledku čehož nebylo přiznáno osvobození od daně (posouzení plnění nikoli jako intrakomunitárních, nýbrž jako tuzemských zdanitelných

pokračování

plnění). Za dané situace tedy nedošlo k zásahu do práva stěžovatelky vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny, neboť jí nebylo přiznáno osvobození od daně (což je výjimka z obecného principu zdanění) z důvodu neunesení důkazního břemene.

[25] Na těchto závěrech nic nemění ani stěžovatelčin odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č. j. 7 Afs 238/2021-73. V označené věci řešil Nejvyšší správní soud situaci, která není s nyní posuzovaným případem srovnatelná. V tehdejšímu případě daňový subjekt jednal s osobou, která domlouvala dodávky pro několik společností, přičemž sám daňový subjekt uvedl, že zboží nebylo dodáno tvrzenému odběrateli, ale jiné z těchto společností; k tomu následně směřovala také skutková zjištění. V nyní posuzovaném případě naopak stěžovatelka dodání jinému subjektu v průběhu daňového řízení vůbec nepřipustila a žádný konkrétní subjekt, kterému by bylo s jistotou zboží dodáno, ze správního spisu nevyplývá. Taktéž není zřejmé, že by odběratel nutně musel být osobou povinnou k dani (viz již odkazované rozsudky č. j. 5 Afs 8/2024-80 a č. j. 10 Afs 64/2023-98). Nejvyšší správní soud tak neshledal důvod pro předložení věci rozšířenému senátu. Stěžovatelkou odkazovaný rozsudek č. j. 7 Afs 238/2021-73 vycházel z jiných skutkových a právních okolností, judikurní rozpor zde tedy není dán. Ve skutkově a právně obdobných případech stěžovatelky nadto již byla vydána řada rozsudků Nejvyššího správního soudu, které jsou ve vzájemné shodě a z nichž soud vycházel i v této věci.

[26] Důvodným Nejvyšší správní soud neshledal ani stěžovatelčin návrh na položení předběžných otázek Soudnímu dvoru. Po právní stránce byla otázka zkoumání a prokazování dodání zboží do jiného členského státu odběrateli v postavení osoby povinné k dani zodpovězena již v rozsudku Soudního dvora ve věci *B2 Energy*. Nejvyšší správní soud tyto závěry ve své následné judikatuře zohlednil a podle nich postupoval. Nelze proto přisvědčit stěžovatelčině námitce, že závěry učiněné v jiných jejích případech jsou v rozporu s unijními předpisy (obdobně k tomu viz rozsudek č. j. 10 Afs 64/2023-98). Otázka prokazování odběratele intrakomunitárního plnění představuje již vyřešenou otázku (*acte éclairée*), a není proto dán důvod se na Soudní dvůr s touto otázkou znovu obracet. Otázky týkající se faktického zkoumání odběratelů v nynější věci, dělitelnosti konkrétních dodávek řepkového oleje a potřeby opakovaně žádat o mezinárodní dožadání jsou otázkami skutkovými, jejichž řešení závisí na konkrétních okolnostech případu a provedeném dokazování. Nejedná se tedy o otázky právní, k jejichž vyřešení by bylo zapotřebí odpovědí Soudního dvora.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně jako stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2025

Za správnost vyhotovení:
Lenka Zubajová

David Hipšr v. r.
předseda senátu